Sandaza, el retorn més esperat

Fran Sandaza deixa enrere la seva «inoportuna» lesió i diu estar «preparat» per reaparèixer diumenge al Santo Domingo, estadi que li porta molt bons records

Sandaza i Machín

El 30 d'agost del 2014, Fran Sandaza marcava el seu primer gol oficial amb la samarreta del Girona. El primer dels 16 que acabaria anotant aquella històrica temporada. No va ser un gol qualsevol. Va ser especial. Per la seva execució, burlant un parell de defensors i clavant la pilota lluny de l'abast del porter Ismael Falcón, però també pel que va significar per a ell. «Acabava de morir el meu avi i li vaig dedicar. A més, la meva família m'estava veient des de la graderia. Em va fer molta il·lusió i em porta bons records», rememora. Aquest diumenge, al mateix escenari, Sandaza intentarà recuperar totes aquestes sensacions. Marqui o no.

Espera donar un cop de mà al seu equip i fer-ho des del camp. Fa més d'un mes que no juga per culpa d'una inoportuna lesió que va aparèixer quan menys s'ho esperava i ara que ha tornat, amb Longo lesionat, confia a tenir una oportunitat. Serà el primer pas per «tornar a ser el que jo era», el seu principal objectiu a títol individual.

La ruptura al bíceps femoral que va patir contra el Numància ara fa unes setmanes ja és història. Una bona notícia. A Sandaza només li cal agafar el ritme i posar-se a to físicament. Això és el que està fent des de fa uns dies, treballant matí i tarda i forçant la màquina per estar a disposició de Pablo Machín. «Em trobo bé, no em fa mal i la lesió ja està oblidada. Ara m'estic entrenant molt fort per arribar al to físic que tenia abans. Durant aquest mes he fet una dieta per mantenir el meu pes», explica. Va lesionar-se en el pitjor moment, quan millor es trobava i quan, per fi, havia recuperat la seva millor versió després d'unes quantes setmanes lluny del seu nivell. «M'havia costat molt arribar al punt de trobar-me amb mi mateix. Venia d'un any sense jugar al Japó i d'estar aturat des del març. Pensava que seria més fàcil, però no va ser així. Mentalment i físicament em va costar un munt ser com era jo abans. El dia del Numància, per fi, em sentia bé. I vaig lesionar-me. Feia dos anys que no em trencava i va haver de ser aquell moment», recorda. Però ara, amb això al calaix del passat, ell té ben clar el seu objectiu: «Només vull ajudar de nou i donar un cop de mà a l'equip, que està en un gran moment».

Amb mitja setmana a la butxaca, té entre cella i cella reaparèixer al camp de l'Alcorcón. Sigui d'inici o des de la banqueta. «Crec que jugarà Cristian, però si em toca a mi, perfecte. Jo estic preparat, amb moltíssimes ganes, sobretot veient el nivell que està oferint l'equip. Si em toca entrar, ajudaré en el que estigui al meu abast». Admet que Santo Domingo és un «estadi molt complicat» i que els madrilenys són un equip «perillós» al seu estadi, però subratlla que «si seguim com fins ara, endollats al darrere i marcant les ocasions que tenim, estem perfectament capacitats per emportar-nos la victòria».

Sandaza lamenta que ben aviat la lliga s'aturi per Nadal i per això es pren aquests dos propers partits (Alcorcón i Nàstic) com un repte personal per «intentar jugar el màxim i aportar». Ell considera que les vacances «em perjudiquen». «Intentaré no descansar a casa, seguir fent coses per tornar després amb totes les ganes del món». Admet també que aquest any, i sobretot l'anterior, no han estat gens fàcils per a ell. «El Japó em va fer molt de mal. Allà no vaig jugar absolutament res; vaig passar una temporada en blanc. Vaig tornar a Girona per retrobar-me amb el que jo era, però la veritat és que m'ha costat moltíssim. He necessitat 10 partits. Quan ho vaig aconseguir, vaig lesionar-me. Però per sort he signat dues temporades i estic convençut que acabaré sent el que era fa dues temporades».

Una plantilla competitiva

En la seva segona etapa a Montilivi, Sandaza compara l'actual plantilla amb la de fa dos anys i admet que en aquesta hi ha «molta més competència», una de les claus per a l'excel·lent funcionament de l'equip, ara en posicions d'ascens directe. «Cada posició està molt ben coberta i això potser ens va faltar dos anys enrere. Quan hi havia baixes, es notava». A dalt, però, és on potser Machín compta amb menys efectius i per això el club es podria plantejar fitxar alguna atacant al mercat d'hivern. D'això, el manxec no en vol saber res: «M'és indiferent. Si ve algú, que sigui en benefici del vestidor», sentencia.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/12/08/retorn-mes-esperat/818329.html?utm_source=rss